

obžalovaná smrt čtyřletého Gustava O-a zavinila tím, že hrnec s horkou vodou postavila na dvůr, aniž hrnec přikryla nebo jinak bezpečně opatřila, by se nic nestalo. Při tom soud prvé stolice nepovažoval tu okolnost, že jak obžalovaná, tak i její sestra dítě na nebezpečnost upozornily, za způsobitou, by obžalovanou vyvinila a to proto, poněvadž čtyřleté dítě nemá, třebaže si dle příznivého stupně duševního vývinu bylo po případě vědomo nebezpečí a vystříhalo se hrnce s horkou vodou, té rozvahy a obezřetnosti, by mělo stále nebezpečí na zřeteli a mělo se před ním na pozoru, a vyvodil naopak právě z této okolnosti, že si obžalovaná nebezpečí s jejím činem spojeného byla přímo vědoma.

Při těchto úvahách nepřihlížel však nalézací soud především k tomu, že v tomto případě jde o dítě, vychované na venkově, kde děti s vedením domácnosti a hospodářství a následkem toho i s nebezpečím, s tím spojeným, jsou mnohem více obeznámeny, než děti téhož stáří, které jsou vychovány v městech, že venkovské děti následkem zaměstnání a práce svých rodičů a opatrovatelů více sobě bývají ponechávány, že jsou samostatnějšími a že se proto na venkově i děti v nejútlejším stáří často používá i k pracím nezřídka dosti nebezpečným. V tomto směru bylo výsledky průvodního řízení naznačeno, že dítě bylo duševně velmi čilé, a že, jak napadený rozsudek zjišťuje, chodovalo skoro denně do hostince obžalované, kde se obyčejně zdržovalo na dvoře; tyto okolnosti nebyly však nalézacím soudem uvažovány, ačkoliv poukazují k tomu, že dítě s vedením domácnosti a hospodářství nejen svých rodičů, nýbrž i svého strýce a s nebezpečím s ním spojeným bylo obeznámeno. Mělo býti proto též zjištěno, zda dítě poslouchalo rozkazů a zda obžalovaná mohla očekávat, že pouhé upozornění dítěte na nebezpečí postačí, by se dítě k hrnci nepřiblížovalo, a nesmělo konečně býti opomenuto, že dítě dle zjištění soudu v době, kdy obžalovaná dvůr opustila, nebylo samo, nýbrž ve společnosti 10letého Roberta M-a. Konečně bylo také zjistiti, v jakých poměrech obžalovaná žila, jak veliké bylo hospodářství, jež obstarávala, zda je obstarávala sama, či zda k tomu měla služebnictvo, a jak četné toto bylo atd. — to vše proto, poněvadž pozornost a obezřetnost, s jakou si obžalovaná měla počínati, má své přirozené meze v daných poměrech. Těchto okolností však nalézací soud z části vůbec nezjistil, z části neuvážil a, ježto není vyloučeno, že by, přihlížeje k těmto okolnostem, s uvedeného právního stanoviska závažným, byl dospěl k jinému úsudku o subjektivní vině obžalované, jest napadený rozsudek stížen zmatkem neúplnosti podle čis. 5 Šu 281 tr. ř. a bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a uznati jak se stalo.

Čís. 2026.

S hlediska Šu 175 I b) tr. zák. stává se krádež zločinnou bez ohledu na hodnotu již z pouhé vlastnosti ukradené věci, jakmile byla spáchána na jednom z předmětů, uvedených v Šu 85 c) tr. zák.; není třeba, aby krádež bylo spojena též se zvláštním nebezpečstvím zmaření nebo stížení účelu předmětu zákonem chráněného.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 25. února 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými František M. zločinem krádeže podle §§ů 5, 171, 175 I b), 176 II a) tr. zák., Alois M. pak zločinem krádeže podle §§ů 171, 175 I b) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 10 Šu 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že zločinná kvalifikace krádeže podle Šu 175 I b) tr. zák. byla by v tomto případě odůvodněna jen tenkrát, kdyby odnětí poměrně nepatrného množství kamenů z náhozu navigační cesty bylo spojeno s nebezpečenstvím zmaření nebo stížení účelu vodního díla, čehož tu nebylo. Nesprávnost tohoto náhledu vyplývá jednak z úvodní věty Šu 175 tr. zák., která pojí zločinnou kvalifikaci krádeže pouze k vlastnosti ukradené věci, jednak ze znění § 85 c) tr. zák., který stanoví v poslední větě zvláštní požadavek nebezpečnosti pouze pro poškození, spáchané na jiných předmětech, než které jsou výslovně vyjmenovány v odstavci c) Šu 85 tr. zák.; u těchto (v citovaném Šu výslovně uvedených předmětů, mezi nimiž jsou také vodní díla) tvoří vlastnost věci znak, který dává poškození věci zločinný ráz. Z toho nutno souditi, že podle Šu 175 I b) tr. zák. se stává krádež zločinnou bez ohledu na hodnotu již z pouhé vlastnosti ukradené věci, jakmile byla spáchána na jednom z předmětů, uvedených v Šu 85 c) tr. zák. a že nelze klásti pro zločinnou kvalifikaci krádeže podle Šu 175 I b) kromě zvláštní vlastnosti věci ve smyslu Šu 85 c) ještě další požadavek, by krádež byla spojena se zvláštním nebezpečenstvím zmaření nebo stížení účelu předmětu zákonem zvláště chráněného, jak mylně činí zmateční stížnost.

Čís. 2027.

Nesplnění manželského slibu nespadá pod sankci Šu 506 tr. zák., vyskytl-li se, třeba dodatečně, vážný důvod pro odepření splnění slibu. Důvodem takovým není čin, jímž pachatel sám vědomě a úmyslně se zbavil možnosti splnění slibu (na př. napotomní sňatek).

(Rozh, ze dne 22. června 1925, Zm I 280/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 tr. zák. a přestupkem podle Šu 506 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Ohledně přestupku podle Šu 506 tr. zák. namítá zmateční stížnost, že nalézací soud nepřihlížel k tomu, že se obžalovaný v září 1924 oženil a že tím vznikl dodatečně vážný důvod nemožnosti, splnění slib man-